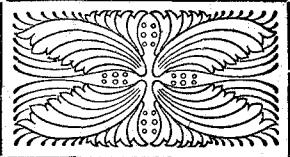


REVISTA



Petites cròniques

El sufragi universal

En llegir la premsa, hom veu ben clarament l'esterilitat del sacrifici fet pels lliberals del segle passat, per a establir el sufragi universal.

Aquell dret, que havia de fer igual a tots els ciutadans, constitueix la vergonya més grossa i justifica la condemna-ció de les pràctiques polítiques. Es que, com digué l'Unamuno, en donar el vot a un home, havia d'assegurar-se-li, així mateix, la seva independència econòmica.

En uns districtes, la guàrdia civil, posada al servei d'un candidat, deturava a tots els anants i vinents de les carreteres, si no eren afectes a aquell; comarques enteres han sigut incomunicades perquè ningú destorbés la *tupinada*; s'han robat actes, bandes de pistolers han sigut utilitzats per a assegurar-se una votació; bandes de tranquils s'han prestat a votar tants cops com han pogut amb noms suposats; els amos de terres han fet les més iníquies coaccions; els més rics han intentat comprar a tothom... I a tot arreu hi ha hagut gent que s'ha deixat comprar.

Casos curiosos podrien citar-se'n molts; però cap com el d'una població important on després de celebrar-s'hi una assemblea per a proclamar un candidat, després de celebrar-se mítings en els centres polítics afectes a aquell, tot el cens, tot (vius, morts, presents i absents) han votat al candidat contrari amb una unanimitat que aclapara. La sorpresa augmenta en saber que són veïns d'aquella població un diputat provincial i una pila de concellers que de gust o per força apareixen com a electors del candidat que ells combatien.

No sabem si diem un disbarat; però ens sembla que ja fora hora que els diputats els nomenés el mateix govern. Hi perdrien els pagesos que esperen les eleccions com una part de la collita; hi perdrien els fondistes, els impressors i els que tenen autos de lloguer; però hi

guanyaria l'art de governar i, sobre tot, no's malgastaria tanta literatura per a enaltir la vergonya més grossa que n'ha esdevingut de les conquestes democràtiques aconseguides a sang i a foc pels nostres avis.

PLACID

GLOSES

Primavera

—Estic alegre i no sé perquè — ens deia avui un amic, i nosaltres, en aquesta curta i senzilla frase, hi havem trobat la definició exacta de la Primavera, que ens ompla de content, sense donar-nos la raó de la seva existència.

Es l'alegria del bon temps; dels dies serens i lluminosos; de les nits dolçament fresques, amb un principi de tebior. Es la joia de les colors verdes del camp i de les coloraines agradoses i diverses dels jardins; és la sensació voluptuosa de les aromes delicades inconcretas; és tot el sà optimisme que la Natura ens empelta amarant-nos l'ànima de dolçor de viure.

Vet aquí l'alegria, plenament verdadera: l'alegria que neix de dintre nostre i ens fa veure agradable la vida, sense reflexions enutjoses ni divagacions encaparradores; és l'alegria que expandim defòra, perquè sentim la intensa necessitat d'encomanar-la.

Si estar alegre sense saber-ne la causa ens sembla la definició de la Primavera, bé podem dir també que aquell que així la gosa està aprop, molt aprop, de ésser feliç.

XIXU

IMPREMTA GARRELL

ESTAMPES

PER A LA PRIMERA COMUNIÓ

DE COL-LABORACIÓ

El doctor Ruggi

....
—Més, vos creieu, doctor, que Bara passarà aquesta nit? Jo ho veig molt difícil... Aquest ofec, que cada hora es torna més punyent; aquesta tos, que so-lament amaina per impotència mascul-lar... Heu reparat en sos llavis? No són esblaimats com abans; ara, són morats, i a través de llur obertura s'albiren les dents d'una albura de neu. Sempre he constatat idèntica impressió en els moribons.

—Qui sap! Aquests malalts, Amèlia, són sempre enganyadors; no es pot perdre mai la confiança, malgrat els símptomes. La ciència no arriba a precisar, en casos com el present. Clar que és cosa perduda en absolut, però no puc respondre de si Bara passarà o no aquesta nit, ni de quantes nits pot durar encara.

—Es crudel això!... Mireu, doctor; no cal que us digui quant estimo a Bara; ja-mai he volgut separar-me'n; però enfront de tan gran sofriment, m'aveso a la idea de la mort. No sé com explicar-me: semblo impietosa i no ho soc, cregui que no ho soc.

—Mon parer és idèntic al vostre, i puc esmentar-ho a l'empar de l'amistat que'm junyeix al Bara.

—Perdoneu, ja que en confiança som: per què ell me digué, en una ocasió, que se sentia recelós de la vostra amistat?

—Ho ignoro en absolut.

—Jàmai l'haveu traït en res? Conec a fons a mon aimat; soc mestressa de la seva ànima, menys en aquest punt.

—A voltes els malalts, per efecte de llur desequilibri fisiològic, són presa de monomanies. Com voleu traïció en mí... No és ben palesa l'afecció coral que li professo?..

—Esco teu: sincerament, sentiu la grandesa de la música de Bara?

—Tal com si parlés, veig la seva ànima en ses notes. La música de Bara par-

ESPECIALITATS

Anís Faust

(El més antic i acreditat)

Cognac Parera

&

Géraldine

•

Anissats :: Vins :: Licors

Mario Altimiras

(Successor de l'antiga i acreditada casa Felip Parera)

Prim, 9 i 11 :: GRANOLLERS :: Telèfon 107

DIPÓSIT DE

Xampanyes

(País i estrangers)

Vermouhts

&

Aixerops

•